

Príchod do Suzailu (#7)

Príspevok pridal elwe
Streda, 27 jún 2007

Už zďaleka vyzerali hradby Suzailu majestátne. Vysoké mohutné hradby siahajúce zo západu na východ k moru pravidelne delené masívnymi strážnymi vežami, množstvo ľudí smerujúcich cez jeho tri brány dovnútra a von a nad hradbami týčiac sa nádherné vysoké veže hradu a šacht. Družina vchádza do mesta a stráž brány si každého premeriava od hlavy až k päte. Prvé čo skupinu upúta je ruch mesta. Na každej ulici je množstvo ľudí, všade stoja stánky predávajúcich ktorí sa prekrikujú, stroho oblečení obyvatelia sa tu striedajú s honosne vyzerajúcimi mešmanmi, občas po ulici precvála skupina strážu na koňoch, voz zapriahnutý býkom a naložený povrch tovarom, alebo bubeník hlásiaci novinky v meste.

Muzikanti hrajúci veselé pesničky a vľavo na kuse voľného miesta skupina komediantov predvádzajúcich svoje kúsky. „Moja cesta sa naplnila priateľmi“, vraví v tichosti Benedict. „Musím sa hlásiť v chráme pána do služby skôr ako slnko zapadne. Je to povinnosťou každého kôza prejaviť úctu miestnemu chrámu a ponúknuť mu svoje služby. Obávam sa, že sa načas naše cesty opäť rozídu, ale verím, že sa čoskoro stretneme“ dodá a silou vyčarí na tvári úsmev. Lúčenie s malým trpaslíkom v ťažkom brnení s obrovským kladivom nie je jednoduché najmä po spoločne prežitých dobrodružstvách. Bude im určite chýbať, najmä jeho utišujúce a liečiacie schopnosti. Kôza je však neoblomný vo svojich záväzkoch a preto ani po prehováraní neostáva. „Do skorého stretnutia!“ zamáva im ešte naposledy a poberá sa k chrámovej štvrti. Družina ešte chvíľu hľadá sa trpaslíkom kým sa nestratí v dave a s povzdychom sa vyberajú ďalej. Prebehne okolo nich ufúkaný otrhaný obyvateľ a za ním asi traja prenasledovatelia. Ulice sú plné života. Rozhliadajú sa a nakoniec sa vyberú do neďalekého hostinca „U skákajúceho poníka“. Po ceste ich však doženie malý chlapec a vtisne im do ruky malý kúsok papiera. Následne sa stratí v dave ľudí. Na lístku stojí: „Dávajte si pozor. V noci sa Vás chystá niekto zavraždiť.“ podpísaný Priateľ. „Tak nám to pekne zašlape“, odfrkne si Zjaec. „Len niekam vkročíme a už sa nepáčíme niekomu natoľko, že nám ide po krku“ sťažuje si rozpačito. „Skôr sa obávam, že sa jedná o rovnakých útočníkov, ktorí sa nás snažili zabiť pri hrade Vinnitis“ vraví Gogo, „tento krát však hodlám byť pripravený a vďaka pekne zakrútiť krkom!“ dodá ešte a päťou pohrozí imaginárnemu nepriateľovi. „A to nám akurát odišiel Benedict“, dodá ešte hraničiar Isa krútiac hlavou pokračujú k hostincu.

Hostinec „U Skákajúceho poníka“ ich privítal veselou hrou na mandolínu a vôňou čerstvo vareného mäsa. Až teraz si skupina uvedomila ako dlho nemali v ústach teplé jedlo. Ihneť zaujali stôl v skoro plnom hostinci a objednali si kopu dobrého jedla a pítia. Potešený hostinský vidiac v nich skvelý zárobok a neprestávajúci sa klaďať nosí z kuchyne jedla, čo mu sily stačia. Spokojní sa pustia do jedla. Pri plápolajúcom krbe, veselej hudbe a dobrom jedle skupina rýchlo pookriala. Ich nálada ešte stúpila po tom, ako sa pomaly otvorili dvere a vstúpila nevysoká postava v plášti s prikrýtou hlavou. „Ale veď to je Krakonoš!“, ukazuje Zjaec prstom a máva na prichádzajúceho. Ten ako ich zbadá najprv vyvalí oči a následne sa mu na tvári rozleje úsmev. „Mysleli sme, že stále študuješ u tých bleskometov“ víta ho Gogo. „Moje štúdium na hrade v Novom Ostrohu je u konca“ usmieva sa čarodej a ukazuje zopár zvitkov trčiac mu spod plášťa. „Tož to si daj s nami trocha dobrého žuvaca prskomet“ máva Gogo pečeným stehnom k tálke s jedlom. „Pridám sa rád priatelia, práve som dorazil do mesta a v bruchu mi pekne hlasito muzikanti vyhrávajú!“ dodá usmiaty čarodej a prisadá si k stolu. Spoločne sa pustia s novou chuťou do jedla a objednávajú ďalšie pívá na opätovné zvítanie. Hostinský popod nos vebí dobrotu Dálnamila – boha ciest, že mu zoslal tak hladných a smädných pútnikov.

Po dlhom čase keď sa už všetci chytali za plné bruchá a rozprávali si zážitky z ciest kým sa nevideli pristúpila k nim v tmavom plášti neznáma žena. Sotva si zložila plášť z hlavy, odhalila tak svoju nádhernú tvár. Tmavé čierne vlasy padajúce jej na ramená, trošku bledšia farba pokožky, súmerné zelené oči a plné pery jej dodávali výraz anjela. Pristúpila k Zjaecovi a dlhými riasami na ňo zamrkala. Gogo zalapal po dychu a ostatní z družiny len ticho vyvažovali udivené pohľady. Dokonca aj pri vedľajších stoloch šum stíchol. Jemným zvučeným hlasom prehovorila: „Dobrý večer vážení páni. Prepáčte, že ruším vaše stolovanie, ale potrebovala by som s Vami hovoriť“ a obrátila sa smerom k Zjaecovi. Ten celkom zmätený, krútiac sa na lavici urýchlene ponúkne miesto na sedenie hneď oproti nemu, neschopný súvislého slova. „Ak by ste bol tak láskavý a šiel do mojej izby na poschodí, tam budeme mať trochu súkromia na osobný rozhovor“ doplnila neznáma. „Heh-Heh, choď do toho bujaku, a nerozbi nám postež“ rehoce sa Gogo a oplzlo pomrkáva na tmavovlásku. Zjaec si ju premeriava od hlavy po päty či nezistí nejakú lož alebo predstieranie, avšak je tak unesený krásou tejto osoby, že iba dodáva: „Aha, no iste, to je dobrý nápad, poďme“. Spolu s neznámou sa teda poberú do vrchných izieb. Zjaec ešte po ceste pošepne Gogovi: „Pokiaľ sa do hodiny nevrátim, príďte ihneť za mnou!“ Gogo len kývne hlavou a mrkne na zlodeja.

V izbe sa neznáma tmavovláska po tom, ako za sebou zatvorila a uzamknú dvere po chvíli rozhovori. „Hádám niekoho tvojich schopností na jednu, povedzme celkom delikátnu záležitosť.“ Zjaec nechápavo zamrká, načo ona pokračuje. „Mám na mysli krádež zlata, ktoré mi bolo nespravodlivo odobraté. Pokiaľ však nesúhlasíš s touto úlohou môžeš odísť za svojimi druhmi a viacej ti neprezradím. Ak prijmeš túto úlohu, oboznámim ňu s detailmi.“ Zjaec chvíľu váha, nakoniec však súhlasí. Tmavovlasá kráska preto pokračuje: „Bohatý a lakomý obchodník Melfindar je dnes odcestovaný služobne mimo mesto. V jeho dome v trezore je ukrytá vec pre ktorú ňu posielam. Je to 5000 zlatých mincí a vačok s bielym kryštálom. Prines mi to a ešte môjho zlata získa iného majiteľa. Jeho dom je však strážený dvoma strážnymi pred vchodom skoro neustále. Ako je zabezpečené vnútro domu mi nie je známe, ale to už bude tvoj problém zistiť to. Môja záležitosť iba výsledok. Nad ráno o 6 hodine prídem sem do hostinca po svoj majetok. Ak sa ti úloha nepodarí a veci naspäť nezískáš, budem o tom vedieť a vtedy ma nečakaj. Je to všetko jasné?“ dohovoriť a zvedavo pozrela na zlodeja. „Áno myslím, že to je celkom jasné. A ako sa voláš krásavica?“ „Moje meno nie je podstatné a ako iste uznáš v takejto chvíli by bolo iste neuvážaným krokom ti ho vyvrátiť.“ „Áno, to zaiste“ dosvedčí Zjaec. „A teraz, ak dovoľíš pôjdem za svojimi povinnosťami. Nesklam ma a budeš odmenený usmeje sa na Zjaeca a otočí sa k odchodu. Dvere sa za ňou rýchlo a ticho zavrá akoby tu nikdy nebola a zanechajú tak Zjaeca ponoreného do vlastných myšlienok a úvah.“

„Takže krádež!“ snaží sa šepka Gogo a Zjaec mu prstom naznačuje aby bol ticho. „A ako to chceš spraviť? Vieš aký je tu trest za krádež pokiaľ nás chytia? Ráno sa budú naše nohy vo vetre hýpať a vrany nám budú oči žrať!“ „Na druhej strane, bez riziku nie je zisk a zopár tisíc zlatých by nám viac ako pomohlo“ doplní Zjaec a kvetnato opisuje Gogovi náramné poklady čakajúce v obchodníkovom sejfe. „Ja do toho idem“ prehovoriť nakoniec Kriss. „Môžeme skúsiť nasimulovať bitku a odlákať tak pozornosť stráží“ navrhne. Goga to zaujme: „nóóó bitku zase ja simulovať viem, na to som odborník“ dodá a oprie sa rukami o stôl. „Tož dobre, tak idem aj ja do toho, bude zo môjho ten divadelník či aký to šašovia tí herci sú. Gogo vie byť dobrý herec!“ dodá zarehoce sa. „Myslím, že ma k tomu budete potrebovať“, preniesť hereckú a dodá: „Bez mojich kúziel sa nedostanete ani do domu“. „Vitaj na palube bleskonoša“, usmeje sa na potešeného zlodeja Zjaec. „No, ja tu sám sedieť nebudem samozrejme“ dodá Isa váhavo. „I keď neviem, neviem, či robíme správnu vec“. „Takže sme v tom všetci“ vraví potešený Zjaec. A teraz by sme si mali dohodnúť plán pokiaľ úplne nepadne noc“ zohne sa nad stôl a pustí sa do vysvetľovania.

Ako náhle padla hlboká noc, skupina piatich dobrodruhov sa pomaly, potácala skoro prázdny mestom. Zjaec ich viedol uličkami presne do miest, kam mu popísala neznáma a spoločne hrali návštevníkov hostinca, ktorí si vypili viac ako je vhodné. Už z diaľky videli nezameniteľný dom obchodníka a dve stojace stráže presne pred vchodom. Dom bol dvojpodlažný ako všetky v tejto ulici a nemal na prízemí žiadne okná. Pár veľkých okien bol až na prvom poschodí hodne vysoko nad zemou. Dom nalepený jeden na druhý nedával možnosť schovať sa medzi ne a ulička neposkytovala skoro žiadne zátišia. Pouličné lampy našťastie svietili skromným svetlom a plamienky veľkých sviec zopár krát zaplápolali tak, že to vyzeralo že už-úž idú zhasnúť, aby sa vzápätí rozhoreli. „Toto sa ti pravdepodobne zíde“ riekol zrazu mladý herecký a vytiahol jeden zo zvitkov. Otvoril ho a prenášal z neho zvláštne slová ktorým nikto z prítomných okrem neho samotného nerozumel a nakoniec sa dotkol rukou Zjaeca. Ten zamrkal a ihneď pochopil. Usmial sa na hereckého a ten mu úsmev opätovne. Zjaecov zrak bol odteraz schopný preniknúť aj najtemnejšou tmou. Skupina zostala mimo dohľad stráží za miernou zatáčkou a zlodej šikovne vytiahol malú kotvičku s lanom. Vyhodil ju na dom v ktorom už boli okná tmavé a jeho obyvatelia už najskôr spali. Šikovným tichým pohybom sa vyšplhal na strechu domu. Ukázal prstom na znak, že všetko je v poriadku a v tichosti sa vybral po strechách domov k domu obchodníka Melfindara. „Prišiel ešte zohrať divadelnú úlohu, tož poime“ pošepol Gogo elfovi Krissovi a obaja sa vydali, držiac sa okolo ramien rovnakým smerom ako pred chvíľou zlodej. Po ceste si pospevovali a Kriss občas nenápadne hodil oekom k strechám domov, či sa malému hobitovi naozaj podarilo dosiahnuť strechy inkriminovaného domu. Medzitým Zjaec pomaly a opatrne prichádza k streche obchodníka, avšak zisťuje, že pôvodne zamýšľaná cesta dovnútra nebude možná. Z komína vychádza dym pokiaľ by nechcel skončiť ako pikantná zlodejská klobása, bude musieť zvoliť inú trasu. „Takže plán B“ zahundral si popod nos a nenápadným zamávaním zo strechy potácajúcim sa priateľom tento plán zasignalizoval. Kriss, ktorý si toho všimol akoby ledabolo zamieril smerom k strážam pred vchodom a stráž tým do Goga. Ten sa zapotácal a tváriac sa nahnevano vrazil do Krissa naspäť. Postrkovaním a vyhrázaním sa dostali až na dosah stráží. Zatiaľ čo jeden zo strážnikov predstúpil zopár krokov aby zahnal opitých vandalov, Zjaec sa zašiel zo strechy na lane opatrne spúšťať smerom do ulice priamo nad hlavy strážcov a dosiahnuť tak k oknu. Nevšímajúc si hluk a zmatek pod ním sa nakoniec dostal k oknu a jemne naň zatlačil. Okno sa potichu otvorilo a Zjaec v duchu poľakoval svojmu patrónovi Olidammarovi. Potichu vkázol dovnútra a hneď ako šikovným pohybom schoval lano, zavrel za sebou okno. Dole v ulici počul ešte chvíľku dohadovanie stráží s jeho druhmi až napokon vrava dole ustala a on ostal stáť v malej miestnosti, ktorá vyzerala ako pracovňa. Poľakoval v duchu Krakonošovi, pretože jeho zrak bez problémov prebehol tmavými kútmi a odhalil tak síce čiernobiely, ale ostro všetky umiestnené predmety. Svetlo by teraz asi nebolo rozumné použiť a tak bol za možnosť ostro vidieť vďačný.

Zjaecove skúsené zmysly zlodēja sa rozbehli po miestnosti. Nazrel opatrne do skrine, za nábytok, pod stôl a za obrazy. Za jedným z obrazov odhalil sejf a začudoval sa, ako to zatiaľ všetko ide hladko. Sejf bol však zabezpečený otočným číselníkom a malou kľúčovou dierkou. „Kde by len mohol byť ten kľúč?“ pomyslel si a začal prehľadávať stôl. Zásuvky stola však boli uzamknuté a jeho zmysly mu našepkávali, že tu bude pravdepodobne pasca napriek tomu, že ju nevedel nájsť. Nakoniec sa rozhodol šuplík opatrne dýkou vypáčiť a iba jeho zručnosť mu pravdepodobne zachránila život. Pred jedovatým plynom uskočil skoro inštinktívne a malá dávka ho zasiahla mu nie vážnejšie ako štipanie očí nespôsobilá. Zo šuplíka vzal plné vrečko mincí a nejaké úverové listy. Na ich preštudovanie bude čas neskôr. Kľúč však stále nemal a posledný zamknutý šuplík pôsobil akoby sa mu vysmieval. Vedel však s istotou, že pasca ktorú tu nastražil nejaký oveľa skúsenejší zloděj ktorú sa mu nepodarilo nájsť by bola pravdepodobne posledná čo by vo svojom živote videl. Rozhodol sa teda skúsiť šťastie v inej miestnosti. Pomaly otvoril dvere a okrem mihotavého svetla krbu kdesi zdola započul zvuk navievajúcej tekutiny a položenej fľaše. Pomaly a opatrne sa vydal chodbou, zrazu sa však zarazil po tom, ako mu pod nohami zaväzala drevená podlaha. Strnul a na pár minút sa neodvážil ani nadýchnuť. Zdola sa tiež neozývali žiadne zvuky akoby ktosi ten zvuk započul. O chvíľu, keď už si myslel, že bol prezradený začul vážgavý zvuk húpajúceho kresla a sákanie tekutiny. Potichu sa vydýchol. Rozhodol sa pokračovať chodbou ďalej avšak stará podlaha zaväzala znova a ešte hlasitejšie. Na čele mu vystúpili kropaje potu, oči doširoka otvorené. Z dolnej časti započul zvuk podobný zaklapnutiu knihy a pomalé ťažké kroky ktoré o chvíľu klapali po schodoch hore. Zjaec prehltnul a od strachu sa pritisol tesne k stene skoro akoby chcel byť nenápadným obrazom. Zvuky sa blížili a od strachu sa ani nepohol. Naraz sa na chodbe kúsok od neho zjavil strážny v krúžkovom brnení a znakom orlice na hrudi. Otočil hlavu smerom k nemu do chodby a chvíľku akoby neveriac mraňil oči do šera chodby, následne však vytasil svoj meč a mohutným hlasom zakričal: „Zloděj! V dome je zloděj!“ a vrhol sa na Zjaeca.

Družina pozorujúc z diaľky dom si všimla, že jeden zo strážcov vonku sa obrátil a vbehol do domu. Druhý tam ostal stáť a obzeral sa okolo seba. „Asi máme problém“ prehovoril Gogo a rozbehol sa smerom k domu. Ďarodej Krakonoš a hraničiar Isa sa rozhodli pre taktický ústup. „Stretneme sa v prístave“ stihli zakričať a utekali smerom do tmavých uličiek mesta. Kriss sa zatiaľ snažil schovať v prítmi.

Strážnik ktorý sa vrhol na Zjaeca bol skúsený bojovník. Napriek tomu, že sa mu malý hobit snažil vyhnúť mu svojím mečom vážne poranil ruku od ramena až k predlaktiu. Hobit vedel, že proti nemu nemá sám šancu, navyše keď začul po schodoch dupot ďalších topánok. Rozhodol sa pre útek. Vybehol smerom do izby odkiaľ prišiel ale strážnik mu ešte dokázal zasadiť reznú ranu na chrbte. Napol zranený Zjaec pochopil, že má iba jednu príležitosť a neváhal. Skokom cez zatvorené okno smerom na ulicu urýchlil svoj útek. Zvuk riniaceho skla cez ktoré akurát preletel sa miesil s krikom strážnika dole na ulici. Zjaec dopadol tvrdo na dlažbu a narazil si nohu, nie však natoľko aby mu zranenie zabránilo chodiť, alebo utekať. Gogo, hádajúc sa so strážnikom zamrkal očami nad neočakávaným príchodom ělena, avšak po tom, ako sa naň vrhol strážnik mečom, dal sa na útek tiež. Obaja preto čo im sily stačili uháčali od útočníkov. Výkriky „zlodeji!“ sa niesol do noci a v niektorých oknách sa začali zasvecovať lampy. „Ešteže akurát nejdú stráže“ zamumlal si Kriss pri pohľade na utekajúcich druhov. Zjaecove krátke nohy hobita však nemohli súťažiť s Gogovými dlhými skokmi a tak ich prenasledujúci strážnik pomaly ale isto doháňal. Zjaec sa rozhodol konať. Plný mešec mincí ktoré našiel v dome vyhodil do vzduchu za seba. Zlaté mince krúžiac vzduchom začali po chvíli dopadať na zem a vytvárali lesklý zlatý koberec. Strážnik, napriek tomu že bol zodpovedný nebol platený lakomým obchodníkom najlepšie a lepšie ako sa biť so zloďmi v uličke je vlastniť takýto veľký obrov zлата. Prestal ich prenasledovať a po kolenách začal zlatky zo zeme zbierať. Gogovi a Zjaecovi sa teda podarilo uniknúť a spolu s Krissom sa vydali do prístavu.

Po chvíľu hľadania v prístave sa zídu s Krakonošom a Isom. Nachvíľu strnú keď povedľa nich prebehne skupina stráží, tí si ich však nevšimajú a bežia smerom k mestu. Vydýchnu si a opatrne sa vydajú do hostinca „U Skákajúceho poníka“ kde majú zaplatené ubytovanie. Hostinec ich privíta rovnakou atmosférou ako naposledy a stres a napätie z nich pomaly opadáva. Zjaec si objednáva veľký džbán rumu a nepríjemnú spomienku na to, ako po dom naľahovala zubatá ruka sa snaží zapíť. Družina sa pridáva k pitke a objednávajú si pivo okrem Krissa, ktorého únava zahнала na izbu do postele. Okolo druhej ráno, zhruba štyri hodiny po tom, ako dorazili do hostinca sa poberú spať. Elf akurát dokončuje svoju meditáciu a čerstvý síl ostáva zobudený sám, zatiaľ čo ostatní opití padajú do postelí. Onedlho sa rozhostí chrápanie a Kriss potichu aby ich neprebudil sa rozhodne zísť dole ku krbu. Aké je však jeho prekvapenie keď si všimne pri dverách ako sa kľuka dverí pomaličky stáča smerom dole. V tej chvíli mu na myslí vystane list, ktorý im nejaký „priateľ“ zaslal po poslíčkovi, že im v noci hrozí nebezpečenstvo. „Takže to nebol len výmysel!“ premýšľa rýchlo Kriss. Družina za jeho chrptom však chrápe a zobudí ich trvalo večnosť. Musí preto konať sám a konať urýchlene. Potichu ťasí svoj meč a schová sa za dvere. Kľuka dverí sa zastaví a dvere sa opatrne otvoria dovnútra. Kriss stojí napätý za dverami, meč zviaza obojručne. Temná zahalená postava pomaly vchádza dovnútra a dvíha ruku. V nej Kriss zahliadne krátky meč. Už na nie nečaká a okamžite zaútočí. Mohutným sekcom triafa votrelca do chrbta, jeho meč však cez neho prejde a zavlí plášťom, akoby to ani nebol živý človek ale nejaký prízrak. Ten vydá vysoký škrek a hlavu obráti sa smerom ku Krissovi. Tmavá kapucňa však neodhalí žiadnu tvár, iba temno.

Kriss zaváha a strach mu zovrie hrdlo, ale temný prízrak sa otočí a ihneď vybieha smerom von z izby. Preskakuje zábradlie do prízemí a vchodom uniká akurát vo chvíli keď Kriss vychádza z izby za ním. Zastaví však a ihneď sa vráti zobudiť ostatných. Tí neochotne, ale nakoniec nevyspatí vstanú a Kriss im rozpovie o neohlásenej nočnej návšteve.